

ZPRÁVY

SPOLEČNOSTI FRANTIŠKA BÝLKA

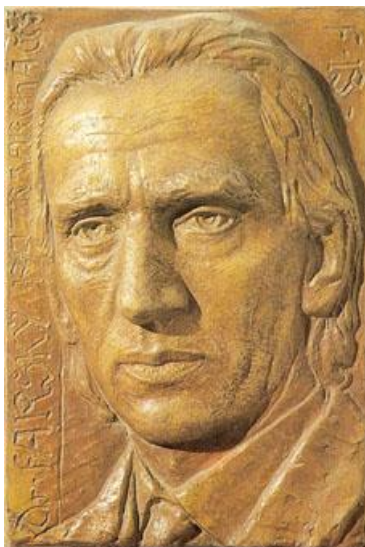

25

březen 2007

Plaketa dr. Karla Farského z rukou Františka Bílka

V roce 1936 vytvořil sochař František Bílek na popud svého syna k desátému výročí úmrtí patriarchy Československé církve (husitské) dr. Karla Farského jeho plaketu. Z korespondence¹ faráře Františka Bílka mladšího a JUDr. Josefa Farského² se dovídáme: „*Slovutný bratře doktore! Přicházím k Tobě s uctivou a oddanou prosbou: Žádám Tě o laskavé dovození, abych mohl vydat koncem tohoto roku reliéfní plaketu s podobou zesnulého prvního patriarchy církve československé Dr. Karla Farského. Ve svém nitru jsem vždy cítil velikou vděčnost vůči svému vzácnému učiteli, na jehož desetileté výročí úmrtí se naše církev chystá v příštím roce... Proto jsem se obrátil na svého otce s prosbou, předložil mu některé fotografie bratra patriarchy Dr. Farského a tatínek mi vytvořil opravdu krásnou plaketu, kterou jsem dnes poslal do továrny Rako v Rakovníku se žádostí, aby mi zaslali vypálené vzorky plaket... Doufám do 12. června 1937 rozšířit tuto plaketu do všech sborů, do všech náboženských obcí i do rodin, kde se na bratra patriarchu vděčně vzpomíná!... Doufám, že Ty ani ostatní vysoce vážená rodina Vaše nebude mítí proti mému počínu žádných námitek...“³*

Dr. Karel Farský
Zakladatel a první patriarcha ČČS.
Plaketa z glazované pálené hlíny má
vlevo nápis *Dr. Farský, patriarcha
ČČS.*

¹ ÚAM ČČSH, korespondence JUDr. Josefa Farského, sign. A IV-18, čisl. inv.88.

² JUDr. Josef Farský (1878–1951), starší bratr patriarchy dr. Karla Farského, po studii na právnické fakultě pracoval na ministerstvu pošt a telegrafů, opatrovník dědictví svého bratra, člen pražské diecézní rady a činovník smíchovské náb. obce ČČS.

³ ÚAM ČČSH, korespondence JUDr. J. Farského, dopis F. Bílka z 20. října 1936.

Poté co Ústřední rada CČS schválila tento počín a doporučila jej ke schválení radě diecézní, oznamuje to farář Bílek JUDr. Josefu Farskému a dodává: „*Bratr profesor Václav Kocourek z Prahy byl mnou požádán, aby laskavě promluvil o mé akci ve Společnosti Dr. Karla Farského. Přislíbil mi, že udělá co bude v jeho moci!... Dovolují si ti předložit fotografii. Jakmile mi dodá továrna Rako v Rakovníku první definitivní výrobky, dovolím si Ti věnovat jeden reliéfní portrét.*“⁴ V lednu příštího roku reaguje farář Bílek na obdržení dopis od JUDr. J. Farského: „*Obdržel jsem dnes Tvůj laskavý dopis a raduji se z toho, že se Ti plakety zesnulého bratra Dr. Karla Farského⁵, prvního patriarchy církve čsl. líbí... Byl bych velmi rád, aby se plaketa dostala do rukou všech duchovních církve čsl., v každé náboženské obci CČS, kež mají tuto uměleckou vzpomínku na svého vácného vůdce.*“⁶

K 10. výročí úmrtí prvního patriarchy Československé církve (husitské) vůbec poprvé připomenul farář a zároveň šéfredaktor *Ohlasů nového života* Bohuslav Lohniský, který byl propagátorem Bílkova díla, ve svém listě tuto podobiznu z dílny Bílkovi.⁷

Závěrem bych rád zmínil, že přibližně 20 plaket čekalo ještě donedávna v prodejně *Blahoslav* na svého majitele. Touha faráře Bílka tedy zcela naplněna nebyla.

Martin Jindra

O přátelství

Jak jsem se seznámil s rodinou Františka Bílka

Začátek byl v přátelství. Přátelství je jeden z největších darů v životě člověka. Měl jsem přátele Máriačku a Františka Nekolovi. Měli zahradnictví v Libni Na Korábě. Paní Máriačka měla strýce Ing. Řeřichu, který byl mimo jiné stavitelem bechyňského mostu. Když mu bylo 50 let, začal se věnovat

⁴ Ibid, dopis F. Bílka z 1. prosince 1936.

⁵ Obrazová příloha

⁶ ÚAM CČSH, korespondence JUDr. Josefa Farského, dopis Františka Bílka ze 6. ledna 1937.

⁷ B. V. Lohniský, *Ohlasy nového života*, č.11, 1937, str.1.

dřevorytům. Vytvořil soubor podkarpatoruských dřevěných kostelíků, dříve než je zničila II. světová válka. Na památku mi věnoval krásný dřevoryt „*Tálinský rybník*“. Ing. Řeřicha se znal s Mistrem Bílkem a jeho rodinou. Jednoho podzimního dne přátelé Nekolovi spolu s Ing. Řeřichou pozvali ještě další přátele – profesora Milana Šlechtu s maminkou a pluk. Plonera.

Jeden večer jsme se vypravili do pražské Bílkovy vily. Byli jsme velmi srdečně přivítáni manželkou Františka Bílka, paní Bertou Bílkovou, a její dcerou, paní Bertou Mildovou-Bílkovou. Večer plynul ve vzpomínání a pak na vyzvání paní Bílkové usedla její dcera ke klavíru. V klavírním koncertu potom pokračoval Milan Šlechta. Byl to vskutku krásný zážitek.

Při rozloučení jsem si domluvil setkání s paní Mildovou. V polovině roku totiž zemřela moje maminka a já jsem hledal námět na náhrobek. Když jsme se s paní Mildovou po krátké době sešli, provedla mě paní Mildová celým přízemím vily. Prostředí Bílkovy pracovny bylo naplněno nejen vůní impregnace dřevěných soch, ale především duchovním poselstvím Pravdy a Lásky, která naplňuje celý život Františka Bílka.

Za náhrobek byl vybrán dřevoryt *Bys uvedl nás v domov náš* z cyklu meditace k „*Otčenáši*“. Kopii nechala paní Mildová zhotovit v kamenicko-sochařské škole v Hořicích a příští rok na jaře byl reliéf umístěn na hřbitově v Rovensku pod Troskami, kde jsme bydleli.

Do Prahy jsem jezdíval často i služebně, a tak se krásné přátelství velmi prohlubovalo. Tímto přátelstvím s rodinou Bílkových jsem velmi mnoho získal a jako malou odplatu jsem pomáhal tam, kde síly obou dam nestačily, a to jak v Praze, tak i v Chýnově, kam jsem býval zván k delším pobytům.

Při jednom hovoru o přátelství pan plukovník Ploner řekl: „Je všeobecné stanovisko, že když se řekne, to je můj přítel, tak každý odvozuje právo, aby tento přítel jednal tak, jak si přeje. To však není přátelství, někoho si přivlastňovat.“ Právě přátelství je, když řeknu „jsem někomu přítelem“. Je třeba dávat a pomáhat a nic nepožadovat. Toto je právě přátelství.

Příbyslav Šimice

Dílo Františka Bílka v Táboře (aktuální stav)

Pro ty, co se chystají navštívit Tábor nebo Chýnov, si dovoluji shrnout, co je v současné době (2006) k vidění z Bílkova díla v Táboře. Vedle známých soch či plastik umístěných na volném prostranství je to i několik zajímavých děl v místní galerii.

Z venkovních děl je to:

- Husův pomník v parku na Husově náměstí před nádražím,
- dvě rozměrné (252 × 115 cm) pamětní desky Jan z Kalicha a Petr Chelčický na Masarykově domě v Jeronýmově ulici,
- pomník Josefa Holečka v Holečkových sadech (na okraji historického centra směrem na Klokoty),
- pamětní plastika „pikardům“ v Klokotech.

Galerie výtvarného umění v Táboře, což je součást Husitského musea umístěná ve staré radnici na Žižkově náměstí, vystavuje v jedné místnosti několik Bílkových děl:

- autorský sádrový odlitek Slepce (o výšce asi 1 metr),
- dřevěný reliéf Kristus sytí zástupy (okolo 1925),
- terakota Život (okolo 1920),
- kresba Pomník Jana Husa pro Tábor (1927),
- litografie Žižkův pomník v Praze (1911),
- litografie Živé památce J. A. Komenského (Umělecká beseda svým členům nar. 1915).

František Kožíšek

Osudové setkání

„To je největší dar , který Bůh člověku popřává: poznat se v lásce a spojit se v lásce. Nebudete sám, nebudete části, budete celkem, harmonickým celkem a tím budete silnějším, v blaženosti lepším a tvůrčí Vaše síla vystoupí na nejvyšší stupeň....“¹

¹ Literární archiv PNP, fond F. Bílek, karton A, 8. 6. 1901.

Těmito slovy vyjádřila spisovatelka Růžena Jesenská² radost nad setkáním F. Bílka se svou budoucí ženou Bertou Nečasovou, se kterou se Bílek nad hrobem J. Zeyera v roce 1901 zasubuje. Neméně radosti projevil Otokar Březina, jak je proslouveno v deníku paní Bílkové, při svém prvním setkání s ní. Děkuje, že svého muže zachránila pro tento svět, že jinak by nám byl ve svém vidění světa uletěl a my bychom mu už nerozuměli.

V roce 1898 přichází Berta Nečasová, dcera pražského lékaře MUDr. Jaromíra Nečase, do Chýnova se svou rodinou na letní byt. Již zná některá díla F. Bílka a po setkání s tvůrcem v chýnovské oboře, přichází pozvání do jeho dílny. Šestnáctiletá dívka, která ztratila v deseti letech matku, byla oslovena bolestnou realitou Matky Páně na Kalvárii tak, že se nad sousoším rozplakala.

František a Berta Bílkovi

O tři roky později přednášel Bílek v Praze o O. Březinovi; na přednášce byla přítomna i Berta Nečasová. Spisovatelka Růžena Svobodová³ pozvala po skončení výkladu k společné diskuzi sochaře i jeho budoucí paní. Po letech vzpomínala paní Berta na setkání, že: „*S Bílkem nemohla promluvit ani slovo. Až při samém rozloučení se oba domluvili, že*

² Jesenská Růžena (1863–1940), spisovatelka milostné poezie a smyslné a snové lyriky č. dekadence. Její próza je zprvu realisticko-psychologická, později novoromantistická, zjevně ovlivněna Zeyerovou novelistikou. Autorka románu *O Dětsví*. Od roku 1928 řádná členka Č. akademie věd a umění.

³ Svobodová Růžena (1868–1920), č. prozaička. Po studiích na klášterní škole se živila jako domácí učitelka. Ovlivněna F. X. Šaldou. Představitelka č. lit. impresionismu a klasické ženské prózy. Autorka děl *Ztroskotáno*, *Černí myslivci*, *Zahrada irémská*...

by se mohli sejít na vyšehradském hřbitově u hrobu nedávno zemřelého Julia Zeyera... A tehdy nad čerstvým hrobem Zeyerovým se stalo, že Berta Nečasová, které tehdy bylo devatenáct let, dala své zasnubní slovo o deset let staršímu sochaři Františku Bílkovi.“⁴

O rok později, jak víme již ze životopisu Františka Bílka se koná svatba v kostele sv. Štěpána. Paní Berta vniká do Bílkova života a inspiruje nejenom svého muže, ale i jiné české umělce. Jakub Deml jí věnuje svoji knihu *Moji přátelé* a Otokar Březina nikdy neopomene projevit ve svých listech vděčnost a úctu této ženě, kterou ctil jako mužova prvního spolupracovníka na světě. Jen namátkou ze společné korespondence: „Milostivé paní děkuji s oddaností za nádhernou kyticí; její květy připomínají mi květy léta a slunce, krásný Váš Chýnov, Vaši zahrádku, úsměvy Vašich dětí... Jste krásní a dobří, díky za všechno!“⁵

A na jiném místě ke společnému 25. výročí svatby: „Léta míjejí, stále rychlejší zdá se nám jejich střídání a úkol našeho života na této zemi se ponenáhlu naplňuje. Vy pak, drazí přátelé, slavíte v tomto měsíci památku pětadvaceti let společné cesty. Byla to vyšší vůle, která řídila Vaše kroky, abyste se poznali; a ve Vašem tichém domě, ozářeném láskou, zráló dílo, které bude i lidem, kteří přijdou po nás, svědectvím Vašeho setkání a duchovní moci a něhy Vašeho společného života.“⁶

Dotvrzení těchto slov se nám dostává v sousoší *Duchovní setkání*, jež vzniklo roku 1925. Bílek jej vytesal z javoru dvojáku, tedy dvou stromů vzájemně srostlých, což mu skutečně symbolizovalo setkání muže a ženy. Když toto sousoší tesal, z hlavy ženy vypadl suk. Dříve než ho tam Bílek vložil zpátky, vsunul pod něj lístek, který on a jeho paní podepsali a na kterém stálo: „Jen v Bohu je věčné shledání.“

V padesátých letech prožil několik let ve společnosti rodiny Bílkových Jiří Dunovský.⁷ Z vyprávění paní Berty Nečasové-Bílkové vzpomíná: „Setkání mně paní Bílková líčila jako zázrak či zjevení a ještě v jejím vysokém věku z ní zářila ohromná láska k Františku Bílkovi. Pro ni vlastně nikdy neodešel.“⁸

⁴ Kaňák M., 1971, str. 1–2.

⁵ Nečas V., 1932, str. 111.

⁶ Tamtéž, str. 165.

⁷ Prof. MUDr. Dunovský Jiří, DrSc. Je dětský lékař, který se celý život zabývá problémy ohrožených, postižených, týraných a zanedbávaných dětí. Je zakladatelem SOS vesniček.

⁸ Zprávy Společnosti Františka Bílka, 1999, str. 4–8.

Ještě jednu věc nelze v souvislosti s paní Bílkovou opominout. Z četných vzpomínek, ať již členů Společnosti F. Bílka⁹ pana Přibyslava Šimiceho a před několika lety zesnulé dr. Marie Pavlíkové nebo ze vzpomínek Marie Hrstkové či J. B. Foerster¹⁰ víme o vynikajícím klavírním umění manželky F. Bílka. Ze vzpomínek M. Hrstkové: „*Každý večer hráli Bílkovi vážnou hudbu. Mistr na flétnu a paní Bílková na piano. Paní Bílková vystudovala hudební školu u prof. Resslerové. Dělal hodně dobročinné koncerty v Deylově ústavu pro slepce na Klárově, kterých se účastnil i J. B. Foerster.*“¹¹

I samotná paní Bílková ve svém vyprávění vzpomenu na P. Claudela a jeho nadšení z hudební produkce, kterou měl možnost při návštěvě Chýnova osobně vyslechnout.

Svůj život ukončila paní Berta Bílková 27. srpna 1964. Pochována je stejně jako její manžel na chýnovském hřbitově, kde odpočívá pod velkou sochou Bílkovy *Modlitby*.

Ze vzájemné korespondence Otokara Březiny a Františka Bílka

Můj milý,

promiňte, že – poněkud indisponován – jsem Vám tak dlouho nepsal. Víte, že na Vás vždy vroucně vzpomínám a že Vám ve své duši děkuji za krásné dny, kterými jsem u Vás šel jako zahradou.

Nepřetržitě, jako v silném mlčení jara, Vaše dílo rostlo v mé blízkosti. Naše rozhovory byly cestou, z níž jsme se vraceli užaslí a plni naděje. Vaši milí sedávali s námi podvečer a žhavý vítr Ducha, který nás všechny sblížil, srážel nás k sobě jako ptáky ve vichřici. Jak zapomenout? /.../

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 17. 9. 1903

⁹ Společnost založená, na přání manželky a dcery F. Bílka. V roce 1990 sešel se na popud jejich přítele Přibyslava Šimiceho přípravný výbor a 7. 3. 1991 byla Společnost zaregistrována.

¹⁰ Společně hudební produkce pěstoval i Bílek společně s Viktorem Foersterem, který hrával na piano. Jeho bratr přispěl na Viktorovo vyzvání skladbou pro flétnu a varhany k rozmnožení jejich nevelkého repertoáru.

¹¹ Vzpomínky Hrstkové M., 1990, str. 1–4.

/.../ Mánes založil na můj návrh (před rokem) školu; ale beze mě. Aspoň jsem si přál, by návrh můj byl pojat tou silnou, světlou stránkou, a ne kostry jako stínem. A jako mé silné tělo je stísněné, nemá-li dost tělesného pohybu a hmotné práce, tak i duše moje často malátní, protože nemá co dělat a nikde člověka nechťí. Pracuji na Cestě své. Ale na všechny strany sršet bych mohl teplem a světlem činnosti své –, ale žádný mne nechce. /.../

F. Bílek O. Březinovi 9. 11. 1903

/.../ Můj milý, vzpomínám na Vás; cítil jsem hořkost a bolest ve Vašem posledním listě; ale příliš velké dílo máte v rukách, než abyste směl duši svou oslabovati smutkem nad věcmi této země. Dělník v naší sféře má jen jedině nebezpečí: ztratit svou duchovní čistotu. Nebezpečí přechodu, zatemnění ve dveřích zmlataného světla. Ale nejsou dni zkoušky jen k tomu, aby nám ukázaly, že my sami nic nejsme? /.../

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 2. 12. 1903

Milý příteli,

ani nevíte, jakou radost jste mi způsobil svým náčrtem! Vidím Váš pomník v rozměrech, které jedině odpovídají prudkosti a slávě Vašeho vidění, pod oblačným nebem naší země, na některém svatém místě... Lipany, Bílá Hora... Roste přede mnou; je postaven pro duchového knížete, jenž dosud se nezrodil v naší zemi. Pro Zaslíbeného, jenž by obstál děje našeho národa, čím jsou ve věčnosti; celou jeho kletbou tajemnou, jeho osud Lazara, vzkříšeného z hrobu, jemuž studený pot řine se po tváři, bílé smrtelným jíním, a jehož zrak, otevřený tajemstvím smrti a zesílený hrobovými viděními, ptá se v úžase, když znova vidí zeleň této země a oheň tohoto slunce: Proč jste mne vzbudili? Tou Vaší hlubokou otázkou: Proč jste mne nenechali spáti, když jsem zemřel tak svatě? Var davů zkamenělých bolestí, celý národ jako symbol duchového mučednictví na zemi evokuje Váš monumentální skalní sen! Slyším zpěv proroka na zříceninách svatého města! Jaká vlna bolestného pohybu! Balvany vyrůstají ze země, erupce jejího skrytého ohně, kamenný výkřik jejich duchových sil! Nedivím se, že odešli od Vašeho díla zastrašeni. Třebízský byl dobrý, tichý, trpčící, zakřiknutý, něžný duch. Ale slabý, aby snesl tíži Vašeho vidění. Melancholická touha a v dálku zasněná rezignace vane z jeho bázlivého slova, které jen šeptalo svá nejhlubší poznání. Ale Vaše dílo je dílem génia; ve svém šílenství, ve své odvaze, ve své velkolepé jednotě; i tento pomník je částí Vaší Cesty, neboť vše, co vytvoříte, bude částí Vaší cesty.

V blízkosti takového díla cítím jitrní mráz; jsme zde na prahu jiného dne, jiného umění, nežli bylo umění posledních věků. Umění, které v jediné vlně zaznamenává údery nescíslných srdcí; sochařství, které pojí se s hudbou a které je si vnitřně vědomo celého hořkého tajemství pohybu, jímž vyslovuje se věčná žížeň a nenasytnost hmoty, prahnutí ducha, vítr světů, úsilí národů, let modlitby. A které zná i mystický význam nepohnutosti, nejnepřístupnější formy života, extáze, spojení s Bohem, cíl cesty... /.../

O. Březina F. Bílkovi (k Bílkově návrhu Národního pomníku, který vznikl v době navrhování pomníku V. Beneše Třebízského pro Vyšehradský hřbitov), Jaroměřice 17. 4. 1904

Příteli můj, tak mi slova Vaše slzy vynutila! A protože jsem ve slovech Vašich slova Boží slyšel, řekl jsem si: děkuji Ti – Bože! /.../

Slova pak Vaše? – Víím, nejsem jich hoden: je jich spíše hoden Duch prací mou hovořící, a to nejsem já! Já jsem pouhá pracující jeho ruka. A jak Vy dobře pravíte o sobě, i já pravím“ jen ta nedokonalost práce náleží mně. – A, vidíte, slova Vaše jste mi napsal jako uznání; ale proto, abych se nima modlil. O – blahoslavené budiž srdce Vaše, nebo žíví a zplozuje Všesvatého. Vy jste blahoslavené ruce, jimiž On objímá svět. Blahoslavenou budiž i každá Vaše šlépěj, protože On – Nejdražší – zde ní kráčel. /.../

F. Bílek O. Březinovi 20. 4. 1904

/.../ Ne samo sebou jest, že k východům slunce jste odejel, můj milý. Jak byste mi tam utonul! Ni hlasu. Mé slovo jde Vás hledat. jde vyvolat sladkou ozvěnu; a místo svého váš milý hlas se mu vrátí.

Odejel jste. Jako loď přetížená poklady zanechal jste rýhu na vodách našich; pobřežní rostlinstvo zvlnilo se úrodně. Ve našich nocech svítí nám Váš západ drahou světlou, a – hle – propasti se jeví snáze. /.../

F. Bílek O. Březinovi 8. 9. 1904

Vybráno z: Otokar Březina – Korespondence I, vydalo nakladatelství Host, Brno, 2004

Se smutkem sdělujeme, že v únoru zemřel ve věku 94 let náš dlouholetý člen Ing. Zdeněk Budínka. I přes vysoký věk se pravidelně zúčastňoval akcí naší Společnosti.

Ve svém životě zastával mnoho významných funkcí; za všechny jmenujme: inspektor památkové péče v Ústavu státní památkové péče a ochrany přírody a specialista na ochranu památek a záchranu přírodních krás na Ministerstvu kultury a školství. Projektovoal nebo se podílel na záchraně mnoha kulturních památek.

Pozvánka:

Městská knihovna ve spolupráci se Společností Františka Bílka a Společností Otokara Březiny připravila pořady:

16. 4. **Životní příběh sochaře Františka Bílka**

Aleš Nevečeřal uvede promítání dokumentárního filmu J. Císařovského - *Jak paprsek světla na dřevě umíral.*

23. 4. **Přátelství sochaře Františka Bílka a básníka Otokara Březiny**

Promluví Aleš Nevečeřal a Jiří Höffer. Výběr z korespondence a básní přednesou Gabriela Vránová a Milan Friedl.

Městská knihovna, Mariánské náměstí 1, malý sál v 17 h, vstupné 35 Kč.

Pražskou Bílkovu vilu čeká pravděpodobně od září 2007 dlouhodobá rekonstrukce. Galerie hlavního města Prahy připravila proto několik akcí, na které srdečně zve:

Přednášky

Dana Mikulejská

Zdenka Braunerová a František Bílek

Dům U Zlatého prstenu, středa 11. 4. v 16.00 h

Marie Halířová

Ateliér Františka Bílka a stálá expozice věnovaná jeho dílu

Bílkova vila, sobota 28. 4. v 15.00 h

Jarmila Škočhová
František Bílek a Otokar Březina. Spojení symbolismem.
Bílková vila, středa 23. 5. v 16.00 h

Prohlídky s lektorským výkladem – Bílková vila

so 5. 5. v 11.00 a so 2. 6. v 15.00 h
st 30. 5., 6. 6., 13. 6., 20. 6. a 27. 6. v 16.00 h

Zájezdy

Chýnov, Tábor

sobota 19. 5. 2007

Za Bílkem na Vysočinu

Jaroměřice nad Rokýtnou – pamětní síň O. Březiny, náhrobek *Tvůrce a jeho sestra Bolest*, Nová Říše, Babice
sobota 9. 6. 2007

Moravský Krumlov – Slovanská epopej

Moravský Krumlov a Ivančice
sobota 21. 4. 2007

Na zájezdy se můžete přihlásit: e-mail lekt-ghmp@volny.cz nebo jarmila.skochova@ghmp.cz, telefon 224 828 244.

Kontaktní adresy Společnosti Františka Bílka:

předseda: Aleš Nevečeřal
Přemyslovská 23
130 00 Praha 3
tel. 222 713 150

Jednatelka: Alena Kubíčková
Křivenická 413/16
181 00 Praha 8
tel. 233 554 150

Na titulní straně je studie k plastice *Slepci* z expozice v chýnovské vile.

ZPRÁVY	Pro své členy vydává dvakrát do roka Společnost Františka Bílka
	Adresa : Iva Musilová, Banskobystrická 3, 160 00, Praha 6 tel. 607 647 638, e-mail: musilova.iva@volny.cz